

MARIO DELGADO APARAÍN
JOHNNY SOSA'NIN
ŞARKISI

♥
CAN

ROMAN

TÜRKÇESİ
DENİZ CANEFE

Mario Delgado Aparáin
JOHNNY SOSA'NIN
ŞARKISI

Can Yayınları: 1614
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 660

La Balada de Johnny Sosa, Mario Delgado Aparain
© Mario Delgado Aparain, 2000
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2004
Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı ve
Dr. Ray-Güde Mertin Literarische Agentur, Bad Homburg, Almanya
aracılığıyla alınmıştır

1. basım: Nisan 2007

Yayına Hazırlayan: Pınar Savaş

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Hayriye Kaymaz
Düzeltili: Esen Güray

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Özal Basımevi

ISBN 978-975-07-0752-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Mario Delgado Aparain
JOHNNY SOSA'NIN
ŞARKISI

ROMAN

Türkçesi
DENİZ CANEFE

CAN YAYINLARI

Mario Delgado Aparain, 1949 yılında, Uruguay'da, tarım işçiliğiyle geçinen bir ailenin oğlu olarak doğdu. Hem araştırmacı-gazeteci hem de yazardır. Beş öykü kitabı vardır: *Causa de buena muerte* (İyi Bir Ölüm Nedeni), *Las llaves de Francia* (Fransa'nın Anahtarı), *Querido Charles Atlas* (Sevgili Charles Atlas), *La leyenda del Fabulosísimo Cappi y otras historias* (Meşhur Cappi'nin Efsanesi ve Başka Öyküler), *El canto de la corvina negra* (Kara Kuzgunun Şarkısı). Çeşitli edebiyat ödüllerine layık bulunmuş altı romanın da yazarıdır: *El día de cometa* (Kuyruklu Yıldız Günü), *Johnny Sosa'nın Şarkısı* (Municipal de la Literatura Montevideo Ödülü), *Por mandato de madre* (Annenin Emriyle; Foglia de la Novela Ödülü), *Alivio de Luto* (Yas Avuntusu) ve *No robarás las botas de los muertos* (Ölülerin Ayakkabılarını Çalmayacaksın; her ikisi de Bartolomé Hidalgo Ödülü), *Estado de Gracia* (Nezaket Hali). Yapıtları İspanya ve Latin Amerika ülkelerinde büyük ilgi görmüş, Portekiz'de, İngiltere'de, Fransa'da, Almanya'da, Hollanda'da, Yunanistan'da ve Bulgaristan'da basılmıştır. *Alivio de Luto* 1999 yılında çok prestijli Rómulo Gallegos Ödülü'nün finalisti olmuştur. Yazar 2001 yılında *Terrible Ojos Verdes* (Korkunç Yeşil Gözler) adlı öyküsüyle Radio Francia International'ın Juan Rulfo adına her yıl düzenlediği yarışmada Instituto Cervantes Ödülü'nü almıştır. Aparain, halen Montevideo'da gazetecilik yapmaktadır.

Deniz Canefe, 1956 yılında Ankara'da doğdu. Yüksek öğrenimini Hacettepe Tıp Fakültesi'nde, Oslo Üniversitesi Tıp ve Felsefe bölümlerinde tamamladı. Norveç'te on üç yıl tıp doktorluğu yaptıktan sonra, 1991 yılında İstanbul'a dönerek Norveççe, İngilizce ve Eski Yunan dillerinden çeviriler yapmaya başladı. İlk yıllarda ağırlığını felsefi metinlerin oluşturduğu çevirileri zamanla klasik ve çağdaş Batı edebiyatına yöneldi ve bu alanda pek çok yapıtı dilimize kazandırdı.

ÖNSÖZ

JOHNNY SOSA İLE KARŞILAŞMA

Latin Amerikalı şairlerin en büyüğü, Brezilyalı Guimarães Rosa şöyle yazar: “Hikâyeler sadece anlatıcının ağzından dökülmezler, onu şekillendirirler de: Anlatmak direnmektir.” Aralarında Carlos Liscano, Leonardo Rosiello ve Mario Delgado Aparain’ın göze çarptığı Uruguaylı yeni yazarlar kuşağına parmaklarındaki alyans kadar uyan bir açıklama.

Latin Amerika’da, diktatörlüklerin karanlık on yılları süresince, asker botlarının kendilerini edebiyat ve yazarlarla başkalarına gösterdiği bir ülke varsa, o da Uruguay’dır. Uruguaylı tüm yazarların hapis yattığını, işkenceden geçtiğini ya da sürgünde yaşadığını söylemek mümkündür. Uruguay’daki üniformalı barbarlığı kazasız belasız atlatanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez, onlar da tek bir hece bile yazamamışlardır; çünkü bir diktatörlük için yazmak isyan etmekle eşanlamlıdır.

Mario Benedetti, Cristina Peri Rossi, Eduardo Galeano, Marta Traba, Ana Luisa Valdés, Ángel Rama, Leonardo Rosiello sürgün yaşamak zorunda kalmışlardır. Mauricio Rosencoff ve Carlos Liscano adı aykırı bir hapisanede on beş yıllarını tüketmişlerdir: Özgürlük. Mario Delgado Aparain gazeteci olarak köylerde

dolaşmış, bir yandan da öyküleri için malzeme toplamıştır. Bu yazarlar elbirliğiyle Uruguay edebiyatını canlı tutmuşlardır; yalnızca bu da değil, bu ülkenin edebiyatını tüm Latin Amerika'nın fikir yönünden en zengin edebiyatlarından biri haline getirmişlerdir.

1993 yılının Kasım ayına dek Mario Delgado Aparain'in sadece bir öykü kitabını okumuştum: *El Dia del Cometa (Kuyruklu Yıldız Günü)*, o zamandan beri adı aklımda kalmıştı ve yazarın başka yapıtlarını araştırdıysam da, bir türlü elde edememiştim. Bir gün trenle Frankfurt'tan Hamburg'a giderken karşıma tanımadığım bir çift oturdu. Oturur oturmaz da çantalarından bir kitap çıkartarak dört gözle okumaya koyuldular. Öylesine kendilerini kaptırmış, haz alarak okuyorlardı ki imrendim, böylece kibarlığı elden bırakarak kitabın adını olsun görebilmek için başımı uzattım. Okurlar benim karşımdaki çift gibi olunca böyle yapmaktan başka çare var mı: şu kitaplarını kaplayan özenli tipler. Onlar ellerindekini tadına vara vara okurlarken ben Heidegger'in korkunç bir biyografisine dikkatimi vermeye çalışıyordum, amacım zayıf genel kültürümü mü beslemektir, kendimi cezalandırmak mı, bilemiyorum doğrusu.

Onlar okuyorlar, kimi zaman ciddi bir ifade takınıyorlar, bazen de gülüyorlardı. Bir süre sonra gezici bar vagona girdi, ben de Uruguaylıların o yumuşak İspanyolca'sıyla ne sipariş edeceklerini tartışmalarını dinledim. Kadın kahve dedi, adam da aynı fikirdeydi.

“Siz Uruguaylı mısınız?” diye sordum.

Tanıştık. Uruguaylı çift Stokholm yolunda, Almanya'yı bir baştan bir başa kat ediyorlardı. Biraz sohbetten sonra İsveç'te ortak arkadaşlarımız olduğunu keşfettik, kahve unutuldu ve bir şişe şarap ısmarladık.

“Latin Amerikalı olduğunuzu düşünmedim. O kadar ciddi bir ifadeniz var ki,” dedi kadın.

“Evet, bize ekşi bir suratla bakıyordunuz, tıpkı bir

Alman gibi,” diye ekledi adam.

O zaman o kadar ilgiyle okuduklarının ne olduğunu öğrenmek için meraktan öldüğümü söyledim. Böylece ilk kez *Johnny Sosa'nın Şarkısı*'nı elime aldım.

Hamburg'da ayrıldık, eve gidince ilk iş Madrid'deki kitapçıma yazarak kitabı sipariş ettim, çok beklemem gerekmedi, birkaç saat sonra edebiyat ajansım beni arayarak az önce eline bir kitabı geçen Mario Delgado Aparain adında Uruguaylı bir yazarı tanıyıp tanımadığımı sordu.

Ertesi gün *Johnny Sosa'nın Şarkısı*'nın ilk sayfasını çevirdim ve kitabı bitirdikten epey sonra bile elimden bırakamadım. Hamburg'daydım ama sadece görünüşte. Çok güçlü ve gerçekliğe baskın bir şey, belki de muhteşem anlatılmış o öykülerin gerçekliği beni Mosquitos adlı bir yere götürmüştü, yanımda “kerpiç duvarın çatlağından dışarıya bakarak çocukların kaygısıyla seher vaktinin o verimli saatinin gelmesini bekleyen” iri yarı bir zenci vardı, bana Latin Amerika vakarının onca beklenen romanını uzatıyordu.

Bu satırları yazarken romanı anlatma arzuma güç bela karşı koyabiliyorum –bunu pek çok kez yaptım– çünkü Mario Delgado Aparain'ın tarzı insanı edebiyatın sözlü geleneğine dönmeye yöneltiyor. Bu yüksek sesle okunması gereken bir roman. Bir Şair'in düşündüğü bir roman ve aynı zamanda dokunaklı bir epik şiir.

Bir romanın kalitesini belirlemek için gerekli değerlendirmeler her zaman keyfidir, bir sanat yapıtının kişiye vereceği estetik haz okurun ruh haline bağlıdır. *Johnny Sosa'nın Şarkısı* da işte bize bu belirsizlik ve umutsuzluk günlerinde geldi, kimileri tarihin sonundan, ütopyaların ölümünden söz ediyor, insanoğlunun gururu herkesin gözü önünde yapılan bir açık artırmada satılıyor; ancak Mario Delgado Aparain'ın kişileri –hüzünlü, şifa bulmaz bir hayalperest olan siyahla, onun

kamıştan yeni süzölen kahverengi şeker kıvamında ve tadındaki sarışın sevgilisi- bizleri soyluluğun mümkün, gururun gerekli, sadakatin elzem ve öz-saygının en değerli dava olduğu bir coğrafyaya götürdüler.

Julio Cortázar -bu roman ellerine ulaştığında ölü- münün tam on yılını doldurmuş olacak- derdi ki edebi- yatın en önemli işlevi işbirliği/suç ortaklığı köprüleri kurmaktır. Hiç kuşku yok ki siz de Johnny Sosa'nın büyük macerasının yoldaşı olacak, bir bardak içki içmek ve sohbet etmek için Mario Delgado Aparain'in yanında olmak isteyeceksiniz, bu sohbetin konusu estetik özellikler ya da romanının tarihi kesinliği falan da olmayacaktır; başkişisinin talihsizliğini ve mutsuz- luğunu açıkça paylaşmaktan söz edeceksiniz.

Artık siz de fark etmişsinizdir ki ben *Johnny Sosa'nın Şarkısı'nın* bağımlısıyım, taraftarıyım. Artık siz de bir şekilde Mario Delgado Aparain ile ilk karşılaşma- nın suç ortağısınız, şunu da eklemeliyim ki aslında birbirimizi hiç görmedik ve birbirimize sabahlara kadar içip sohbet edeceğimiz geceler borçluyuz. Sizler de suç ortaklarının bu toplantısına hoş geldiniz sayın okurlar; baylar bayanlar.

Mario Delgado Aparain'in bu yapıtını sunmak iste- diğim zaman, bunu tüm Latin Amerikalı yazar dostla- rım adına yaptım, çünkü yapıtı hiçbir zaman açıkça ortaya koymadığımız, ama her ne pahasına olursa olsun anlatmaya çalıştığımız, kabulü zorunlu bir este- tik esasın parçasıdır: Latin Amerika'nın sözde büyü- lü gerçekliğin sularını izlemeyen edebi yapıtlarıyla özdeş- leşen o dokunaklı, insanı hasta edecek kadar dokunak- lı karakteriyle ilişkimizi kesecek romanlar yazmak.

Carlos Liscano ve pek çok yapıtını kaçırdığım Paco Ignacio Taibo II gibi *Johnny Sosa'nın Şarkısı'nın* yaza- rı da 1949 yılında doğmuş. Görünüşe göre hiç de fena bir hasat değil. Bizler ne özlemin o kıvamlı, yapış yapış şarapları gibiyiz ne de keskin sirkeye dönüşmenin bizi

daha ilginç kıldığını zannediyoruz. Bizler, ve hepimizden çok da Mario Delgado Aparain, diktatörlüklerin yeraltı zindanlarından mizahı gün yüzüne çıkartıyor, onu kurtarıyoruz.

Yazımı bitirirken, romanın sonuna tek başına varma hazzınıza kesinlikle engel olmadan tüm sevincimle şunu belirtmek isterim ki, elinizdeki bu baskı ve özgürlük parabolü, bir Latin Amerikalı tarafından yazılmış, iyilerin golü atıp da maçı kazandığı ilk hikâyedir.

Luis Sepúlveda¹
Paris, 1995 Ocak

Çeviren: Pınar Savaş

¹ Şilili yazar Luis Sepúlveda'nın *Dünyanın Sonundaki Dünya* (1993), *Aşk Romanları Okuyan İhtiyar* (1993), *Boğa Güreşçisinin Adı* (1999), *Patagonya Ekspresi* (2001), *Duygusal Bir Katilin Günlüğü* (2002) adlı romanları ve *Martıya Uçmayı Öğreten Kedi* (1999) adlı çocuk kitabı Can Yayınları'na yayınlanmıştır.

“Ay nid tubi fri
vit yu ander dı tri
Bat ayem en only man
en only blak man
an ... yu, beiby”

*“Melancholy on Your
Knees”*

Özgür olmalıyım ben
seninle bir ağacın altında.
Ama ben yalnız bir insanım
yalnız bir zenci,
ve... sen bebeğim”
 (“I need to be free
with you under the tree
But I am an only man
an only black man
and you baby”)

Kara derili Johnny Sosa'nın, gözlerini kerpiç duvardaki çatlağa dikerek bir çocuk gibi hevesle *Şafağın Verimli Saati* programını bekleyerek heyecan içinde kaldığı son günler olmalıydı.

İnce çatlağa diktiği uykulu gözleriyle, Mosquitos'un son evlerinin mavi silüetlerini gerçekten görebilmekten çok hayalinde canlandırdığı anları bunlar. Hiçbir yere gitmeyen kuzey yolu boyunca dizili bu evler, ökalıptus ağaçlarının delice çırpınışları arasında, neredeyse bir görünmezlik pelerinine sarınmışçasına bulanıklaştıklarında biçimlerini öylesine yitiriyorlardı ki, Johnny'nin duvardaki aralığa diktiği gözlerini zorlaması ve uykulu, çatlak bir sesle kendi kendine önünde bir belirip bir kaybolan tablodakilerin evler mi, gölgeler mi, yoksa kamyonlar mı olduğunu sorması gerekiyordu.

Bazen karanlık öylesine yoğun olurdu ki, çatlaktan baktığında ne kadar uğraşırsa uğraşsın havlamalarından yerlerini tahmin edebildiği tanıdık köpeklerden başka hiçbir şey göremezdi ama bu bile ona yeterdi. Manzara böyle olduğunda, hava da iyice bozmuşsa, ellerini taze ve sıcak *mate*,¹ ayaklarını da içinde su kaynattığı çaydanlıkla ısıtarak cüce

¹ Hem su kabağından yapılan maşrapanın hem de maşrapanın delikli kapağına takılan bir kamaşla içilen yeşil çayın adıdır. Mate bitkisinin yaprakları dövülerek maşrapanın içine konur ve üzerine sıcak su doldurulur. Çay metal bir kamaşla şekerli ya da şekeriz içilir. Bir grup arasında elden ele dolaştırılarak içildiği de olur. (Ç.N.)

sandalyesine yerleşir, gözlerinden kapalı olanıyla rüyalara dalmışken açık olanıyla da gölgeleri evlere ya da kamyonlara dönüştürecek olan gizemi çözmek için çatlağı inceleyerek, çift pilli Spika radyosunu açıp rüyalardan silkinme zamanı gelinceye kadar beklerdi.

O andan başlayarak saat yediden sekize kadar, çuval bezinden yapılmış perdenin öteki tarafında uyuyan sarışın Dina uykusunda konuşur, rahatsız edecek hiç kimse ya da hiçbir şey olmaz ve Johnny bir ayindeymişçesine kendini Lou Brakley'in yaşam öyküsünü dinlemeye bırakır; kendi yaşamının da benzer bir öyküye dönüşmesinin ne kadar zaman alabileceğini tahmin etmeye çalışırdı.

Son bölümlerde anlatılan olaylardan cesaret bulan Johnny, ikisinin çocukluklarının belli yanlarının birbirini andırıldığını düşünüyordu. Johnny'nin sekiz yaşındayken Austin'de düzenlenen bir yaz festivalindeki şarkı yarışmasına katılarak bir gitar kazanmışlığı yoktu gerçi, büyük sanatçı Lou gibi gündüzlerini aylak aylak dolaşarak, gecelerini de salaş barlardan birinde dayak yiyerek geçiren alkolik bir babası ve tüm gün evde ütü yaparak onun yolunu gözleyen bir annesi de olmamıştı. Johnny böyle yaşamların yalnızca Lou Brakley'inki gibi bir ülkede şekillendiğini düşünüyordu. Burada çocukların on-on iki yaşlarındayken festivallere katılmaları, müziklerinin kaydedilmesi söz konusu değildi. Ülke çapında festivaller yoktu, yarışmaları kazananların ünlenmeye başlamasıyla adlarını duyar olduğunu, Cary Grant'ın oğullarının takıldığı The Titans ya da Shangri-La gibi mekânlarda, Gold Coast kumsallarındaki uzak tatil yerlerinde müzik yapma şansı da olamazdı.

Ağız *milanesa*¹ dolu müzisyen avcısının, altın gırtlaklı bir melek olarak ün yaptığını duyduğu Johnny Sosa adında birini arayıp bulmak için Mosquitos'a kadar gelip Euskalduna adlı barda insanlara sorular sorması da pek olası değildi. Böyle bir şey olmuş olsaydı, Melías Churi'nin radyoda anlattığı, bir Siyah'ın düşlerine, bir Siyah'ın duygusallığına sahip, Siyah sesli ama elbette beyaz olması zorunlu birini aramak için iki yılını harcamış bir adam tarafından nasıl keşfedildiğine dair efsaneye kendini uydurmak Johnny için çok kolay olacaktı.

“Mosquitos'da hiç olmaz böyle şeyler,” diye gülererek çıkıştı kendine, yalnız başına dikildiği mutfağında. Tek nedeni Siyah olmasıydı. Ve bununla Lou Brakley'le arasındaki bütün benzerlikler son buluyordu. Kendi kaydını yapabilmesiyse hiç mi hiç mümkün değildi. Küçük kasabada birilerinin şu kendi-kaydını-kendin-yap stüdyolarından bir tane kurmayı akıl etmesi için en az iki asır geçmesi gerektiğini düşünüyordu, oysa yetenek avcısının şanslı Austinli çocuğu “Koca Oğlan” lakaplı Arthur Crudup'un “*That's All Right (Mama)*” adındaki blues şarkısının çarpıtılmış bir versiyonunu söylerken bulunduğu yer tam da böyleydi.

Şafağın Verimli Saati programının sunucusunun söylediğine göre kıdemli yıldız avcısının aradığı da tam olarak buydu zaten. Ve bir anda, Johnny'nin düşünceleri paralel bir dünyada uçuşarak dinlerken, sunucu zaman boşluğunda büyük bir sıçrayış yapmış, yetenekli çocuğu zavallı adsızlığından çekip çıkarmış, yani Lou Brakley'i dünyanın gözleminde tam anlamıyla Lou Brakley olduğu zamana yerleştirmişti.

¹ Bir tür etli börek (Y.N.).

“Yine de 1956 şarkıcı için zorlu bir yıl olmuş olmalı,” demişti Melías Churi bir önceki programda. “Veee... sevgili dinleyiciler, ‘Tek Yıldızlı Motel’in yaratıcısı ve yorumcusunun yaşamındaki bu dönemi, Tanrı’nın izniyle elbette, yarın saat yedide Radyo Mosquitos’da dinleyeceğiz.”

Yediye beş kala, soğuk çamurla sıvalı ve hâlâ kapkaranlık uzanan yolda, bütün köpeklerin havlayarak dört bir yana koşuşmalarına neden olacak kadar vahşi bir rüzgârla devinen ağaçlar, şafağın sökmesiyle çılgın profiller edinmeye başlamışlardı.

Johnny gerçek bir form görebilmek için kendini zorladı. Gözlerini ne kadar zorlarsa zorlasın gördüklerinin tam olarak hangi noktada gölgeler ya da kamyonlar olmayı bırakıp gerçekte neyseler o olduklarını söyleyememek onu sinirlendiriyordu. Bu hem hareketli hem durgun karanlık çizginin her seferinde onu sürüklediği uyuşukluğu yalnızca sıcak *mate* hafifletebilmiş ve küçük radyoyu açıp duvardaki çatlağa yaklaşır yaklaşmaz da tümüyle silinip gitmişti.

Sonra *mate* kabının etiketinin üzerindeki, şişko bir değirmenci ustası gibi duran tanıdık Cronos figürüne son bir kez baktı. *Mate* demliğini çaydanlığın açık ağzının üzerine dikkatle yerleştirdi, ardından sabah keyfinin başlangıcı olan birkaç hızlı yudum alıp küçük, kırmızı Spika’yı açtı.

Güne keyifli bir başlangıç yapma beklentisinin yüzüne verdiği yumuşak anlatım bir anda siliniverdi. Sessiz mutfağı gürültülü bir müzik doldurdu, hamamböcekleri raf örtülerinin altlarına kaçıştılar, Johnny gözlerini kırpıştırdı. Radyonun düğmesini yanlış istasyona çevirdiğini veya Dina’nın büyük saatin ayarını değiştirdiğini, hatta Melías Churi’nin

uyuyakalmış olabileceğini ve telaştan *Şafağın Verimli Saati*'nin yerine bu açıklanamaz müziği koymuş olduklarını düşündü.

Bu durum belki de Austinli büyük müzisyenin yaşamında beklenmedik bir olayın ortaya çıkmasıyla ilgiliydi; tıpkı mart ayındaki bir sabah programının başında Lou Brakley'in babası tarafından pestili çıkana kadar dayak yediği o acıklı Noel gününü anlatırken, sunucunun "Jingle Bells" in Hawai yerlileri tarafından yapılan o güzelim yaylı düzenlemesini çalması gibi.

Trombonların kahramanca devreye girmesiyle müzik giderek daha da gürültülü bir hal alırken Johnny derin bir soluk aldı, çatlaktan dışarı bir göz attı. Sabırla bekliyordu, bütün bunların Lou Brakley'in yaşamında çarpıcı bir dönemle ilgili olduğu konusunda giderek daha emin olmaya başlamıştı. 1957'nin sonunda Austinli şarkıcı Eisenhower gençlerine katılmıştı, bütün dünyada gazeteler gezegen üzerinde kimbilir hangi savaşa gönderilmesine hazırlık olarak, yeşil bereli bir berberin onun muhteşem yelesini kırpmasına gösterilen tepkilerle; bu suç işlenirken berberin önünde bir grup kızın sanki San Quentin'de Lou Brakley'in kafasının kesilmesine tanık oluyormuşçasına nasıl ağladıklarıyla doluydu.

Gerçeği söylemek gerekirse Melías Churi bu öyküyü iki-üç bölüm sonra anlatacağını duyurmuştu, ancak o özel günde harika çocuğun yaşamında neler olup bittiği konusunda en ufak bir ipucu bile yoktu, çünkü giderek temposunu artıran askeri marş hiç bitmeyecek bir perdeye dönüşerek her şeyin üzerini örtmekle tehdit ediyordu.

Bunun üzerine Johnny çalan müziğin Lou Brakley'in yaşamıyla hiçbir ilgisinin olmadığı gerçe-

ğini kabul etmeye başladı. Müzik ona daha çok Daguerre Sineması'nda *Kwai Köprüsü*'nün gösterildiği öğleden sonrayı anımsatıyordu; Capozoli, kasabalıların filmdeki askeri marşı duyabilmeleri ve saat beşteki gösteriye koşa koşa gelmeleri için blok boyunca bir dizi hoparlör asmıştı.

Sinema sahibi filmdeki İngiliz tutsağın ünlü direnişinden öylesine büyülenmişti ki, kaldırımında ilk hoparlörün yanına çektiği bir sandalyeye oturup kollarını göğsüne kavuşturmuş, kendini sıcak bira içip bitip tükenmeyen marşı dinlemeye bırakmıştı, Alec Guinness'e yaraşır bir saygınlıkla, Japonların dişlerinin arasına sıkıştırdıkları süngülerle Ellauri Sokağı'ndan fırtına gibi dalmalarını bekler gibiydi. O gece son suare de bittiğinde Capozoli hâlâ bira şişeleriyle çevrili bir şekilde oturmayı sürdürdüğünden polisin ona bu cehennemi gürültüyü susturmasını söylemesi gerekmişti, çünkü Kwai Nehri'nden Mosquitos'a kadar tek bir Hıristiyan'ın bile uyuyabilmesi olanaksızdı.

Johnny'nin kafasından bütün bunlar geçmeyi sürdürürken mutfakta yan bakışı ve çiçekli külo-duyla Dina belirdi, çift pilli radyonun çıldırtıcı gürültüsüne son verdi. Las Piedras Savaşı yeniden mi başladı, yoksa haziranın bu dondurucu sabahında Capozoli, Mosquitos Radyo İstasyonu'na mı el koydu diye sorarken sesi buz gibiydi.

Ama Johnny onun çatlaklardan sızan soğuk esinti yüzünden tüyleri ürpermiş, yarı çıplak bir şekilde duruşuna tepki vermemekle ve her zaman yaptığı gibi "Günaydın sarışınım" dememekle kalmadı, söylediği şeyin ne olduğunu duymuş gibi bile görünmüyordu. Hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi durmayı sürdürüyordu; tek gözünü duvardaki çatla-

ğa dayamıştı ama orada her zaman gördüğü kafa karıştırıcı şekilleri görmüyordu şimdi.

“Bunlar evler değil,” derken sesi hiç de şaşırılmış gibi değildi.

Siyah Johnny gerçekten baktığı için ve gördüğü şeyler artık gerçekten var oldukları için gözünü çatlaktan ayırdı, Dina'nın çıplaklığını daha iyi görmek için öteki gözünü de açtı.

“Git de giyin,” dedi. “Bu kez kamyon bunlar.”

MARIO DELGADO APARAÍN

JOHNNY SOSA'NIN
ŞARKISI

ROMAN

"Johnny Sosa'nın Şarkısı'nda abartılı ya da düzmece tek bir sözcük yok; insanın bir zorbalık yönetimi altında bile bireyselliğini nasıl koruyabileceğini inandırıcı bir dille anlatıyor."

Frankfurter Allgemeine

Uruguay'ın, askeri diktatörlüğün pençesinde inlediği 1970'li, 1980'li yıllar. Yoksul, iç karartıcı bir taşra kasabası. Kasaba randevuevinin küçük barında her gece müzik yapan cebi delik, hayalperest Siyah müzisyen Johnny Sosa'ya, yörenin sıkıyönetim komutanından parlak bir öneri gelir. Sosa, öneriyi kabul ederse, hem üne hem de paraya kavuşacaktır. Bir süre sonra dostları gizemli bir biçimde ortadan kaybolmaya başlayan Sosa, askeri diktatörlük tarafından kullanılmayı göze alacak mıdır? Hayallerinin bedelini ödemeye hazır mıdır? Uruguaylı yazar **Mario Delgado Aparain**'in bu trajikomik öyküsü, zorbalığın gücü karşısında insan onurunu sınıyor.

KAPAK RESMİ: RICH BORGE

ISBN 978-975-07-0752-0

9 789750 707520
<http://www.canyayinlari.com>